

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Hircanus II. Dux & Pontifex Judæorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

cano atque Antipatro Jerosolymam cum exercitu petit. Ap-
propinquanti obviam venit Aristobulus facti pœnitens, & pacem
promittens, pecuniãque. Sed quod hanc civis conferre nol-
lent, injectis Aristobulo vinculis urbem expugnare parat. Ci-
ves inter se dissidebant. Qui partes Aristobuli sequebantur, no-
lebant Pompejum urbe recipi, seque in Templum maturè reci-
pientes ad ferendam obsidionem omnia parant. Cœteri exer-
citu intro misso urbem & regiam Pompejo tradiderunt. Is itaque
Templum excitato aggere, & ad motis machinis verberat, ter-
tiòque mense quodam Sabbathi die capit, cæsis circa Templum
duodecim ferè Judæorum millibus. Victor ingressus quidem est
Templum cum primis Ducibus, ipsùmque oraculum perlustra-
vit, nihil tamen præ pietate, ut ait Josephus, attigit, sed hęc quo-
que sui similis fuit, & nihil commisit indignum cæteris virtuti-
bus. Quod etiam confirmat Cicero tum Romæ Consul scribens:
Pompejum captis Jerosolymis victorem ex illo fano nihil atti-
gisse, ne in tam supersticiosa & malefica civitate locum sermoni
obrectatorum relinqueret. Altero die Hircano Pontificatûs
dignitatem reddidit: dirutis Jerosolymæ muris Judæam antiquis
finibus contentam ac populo Romano deinceps stipendiariam
esse jussit: urbes à Judæis jure belli captas liberas esse, & Syriæ
tantum Præsidi parere voluit. His aliisque dispositis Scauro
Quæstori suo Syriam regendam reliquit. Ipse verò in Ciliciam
profectus est habens secum vincitum Aristobulum cum duobus
filiis Alexandro, & Antigono, ducturus eum postea Romæ in
triumpho. Atque ita Judæi libertatem, quam Simone Pontifice
obtinerant, Romanorum nunc Imperio subiecti rursus amise-
runt dissensione duorum fratrum.

Hircanus II. Dux & Pontifex Judæorum. Ab A. 3921.

Hircanus sedi suæ restitutus nihil antiquius habuit, quàm ut
Romanis adhæreret eorùmque in Syria Præsides variis of-
ficiis eoleret. Itaque cum Scaurus veluti à Pompejo jussus fue-
rat contra Arabes exercitum duxisset, & Hircanus militem Ro-
manum annonã laborare intelligeret, mox per Antipatrum ex Ju-
dæa & alia necessaria præberi jussit. Et verò necesse fuit ad se
stabilendum Romanos habere protectores. Alexander natu ma-
jor

Hircanus Ale-
xandrum Ari-
stobuli filium
opè Romana-
rum vincit.
c. 10.

ior Aristobuli filius in itinere Romam è vinculis elapsus in Judæam redierat. & primò quidem occultis tantùm artibus res novas moliri cœpit; deinde verò Judæam incursionibus cum duodecim armatorum millibus vexare, Castella occupare, atque munire, denique Hircano graviter imminere, adèd ut is veritus obsidionem murum à Pompejo disiectum reparare moliretur, At Gabinius post Scaurum Syriæ Præfectus cum copiis, tum Romanis, tum Judaicis, quas Antipater ab Hircano missus adduxerat, Alexandro occurrit, confertòque prope Jerosolymam prælio tria millia hostium cæcidit, nec pauciores cepit. Alexander fugiens Alexandriam se recepit, præcipuum suum & rebellium Judæorum castrum, & receptaculum; quod cum longa obsidione premeret Gabinius, oppugnatione fessus Alexander veniam petiit, & interventu matris suæ etiam à Gabinio impetravit, redditis tamen omnibus castris, quæ ante occupaverat. His peractis Gabinius Judæam ordinavit, eamque in quinque juridicos Conventus distribuit, assignatis urbibus Jerosolyma, Gadaris, Amathunte, Jerichunte, & Sephori, unde jura Judæi peterent. Itaque dum Judæi libertatem quærunt, servitutis suæ vincula arctiùs adstrinxerunt.

Vincitur ipse
etiam Aristobulus.
s. 10.

Verùm altero post anno ipse Aristobulus cum Antigono altero filio Româ profugus adest, & castrum Alexandrinum præterito anno dirutum denuo munire conatur, ac Judæam perturbare cum octo Judæorum millibus, qui Romanis infesti ad ipsum confluerant. Sed & isti à Romanis jussu Gabinii citò dissipati sunt, occisis circiter quinque eorum millibus. Aristobulus cum paucis fugit in aliud castrum. Cum verò non ultra biduum sustinere posset oppugnationem, multis acceptis vulneribus captivus cum Antigono ad Gabinium adductus, atque Romam remissus est, diligentius deinceps asservandus.

Alexander
secundo à Romanis
captus casus
est. s. 11.

Post patrem Alexander novas rursùm turbas ciet. Gabinius cum copiis in Ægyptum abierat, ut Ptolemæum Auletem Regno expulsum restitueret. Hac absentis Gabinii occasione captata Alexander Judæos ad defectionem sollicitat, collectòque exercitu Regionem obeundo non paucos interfecit Romanos, reliquos in montem Garizin compulsos obsedit. Gabinius ex Ægypto rediens præmissò Antipatro conatus est tumultuosos verbis ad saniora consilia reducere. At Alexander triginta milibus,

libus Judæorum ferox ausus est occurrere Gabinio, prælioque decernere, sed infelici rursus eventu. nam ex acie Judaica desiderata sunt decem millia. Hac victoria Gabinus præfecturæ suæ tempus clausit; nam brevi post Romam abiit relicta Syriæ administratione Crasso, qui prætetito anno cum Pompejo Romæ Consul fuerat.

Crassus ut primùm in Syriam venit, parari jussit expeditionem in Parthos. Ipse inrerim Syriam ac etiam Judæam lustrat; & ut narrat Josephus, ne nihil in pacata Provincia ageret, Templum Jerosolymitanum inuisit, & ex sacro ærario, quod Pompejus ne quidem attigerat, duo talentorum millia abstulit. At brevi sacrilegii pœnas dedit; à Parthis enim cum toto Romanorum exercitu deletus est, auro liquato in os demortui injecto. Solus Cassius Crassi Quæstor cum quingentis equitibus ex fuga in Syriam rediit, cui deinceps Romæ præesse jussus est. Quo Præside quiescebant quidem Judæi, qui partibus Aristobuli adhærebant, instigante tamen Antipatro multos eorum in captivitatem abstraxit, & præcipuum Ducem interfecit.

Sed denique ipsi etiam authores Iudaicorum tumultuum Aristobulus, ejusque filius Alexander è medio sublatis sunt, occasione belli civilis, quod in Romano Imperio inter Pompejum & Cæsarem clarissimos in Republica viros, fortissimòsque exercituum Duces exortum est; quorum ille Romanum Imperium per Orientem, iste per Occidentem maximis, creberrimisque victoriis longè latèque amplificârant. Belli causa fuit ambitio, cum alter parem, alter superiorem ferre non posset. Igitur cum Cæsar fugato ex Italia in Epirum Pompejo, Romam cum legionibus suis armatus ingressus esset, Aristobulum Romæ victum, liberum dimisit cum duabus legionibus, ut in Syria aliquid contra Pompejum moveret. At is in itinere à Pompeianis, qui versus Syriam terra marique dominabantur, veneno sublatus est. Pompejus autem veritus, ne filius ejus Alexander vel Patris mortem ulturus, vel Judæam sibi vendicaturus Cæsaris & ipse partes in Syria foveret, eum à Præside Syriæ, qui hoc anno Metellus erat, jussit securi capite truncari.

Verùm hæc duorum Principum Judæorum cædes nihil Pompejo ad rem suam profuit. Nam à Cæsare in Pharsalicis Græciæ campis victus, fugatusque est in Ægyptum; ubi vitam

Templi ærarium spoliatum.

c. 11. & 12.

Aristobulus & filius Alexander occiduntur. c. 19.

Hircanus Cæsari in Ægyptum auxilia

mittit per
Antipatrum.
c. 14. & 15.

quoque, quam ex acie per mare fugiens servaverat, in amicos, ut credebat, littore perdidit. Nam cum duobus suorum millibus navibus adventans, & quod de Regno Ægypti bene meritus esset, amicè se exceptum iri sperans, misit ad Ptolemæum, qui cum Cleopatra sorore Auleti successerat, ut cum suis Alexandria recipere, atque illius opibus in calamitate protegeretur. Rex tredecim annorum adolescens, misit quidem Præfectum suum regium, & Tribunum militum, qui lembo exceptum adducerent; at cum ad littus appropinquaret, consilio aulicorum à Tribuno interemptus est. Cæsar Pompejum in Ægyptum usque persecutus cognita morte, visoque ejus capite, atque annulo, in quo tria trophæa insculpta erant, illacrymatus est. Cum deinde dissidia ex Patris testamento inter Ptolemæum, & Cleopatram sororem componere conatur, ortus est primò tumultus, deinde, Alexandrinis dominatum Cleopatræ, in quam propensior erat Cæsar, non ferentibus, bellum. Ad quod cum à Syria auxilia petiisset, misit quoque Hircanus Pontifex Antipatrum cum tribus Judæorum millibus, qui Cæsarem adjuvarent. Quo in bello, dum in portu acerrimè pugnatur, & Cæsar Ægyptiorum naves numero centum viginti incendit, flammis correpta quoque celeberrima illa Bibliotheca à Ptolemæo Philadelpho erecta, & hæcenus aucta, irreparabili damno conflagravit. Ptolemæus cum Alexandrinis victus, receptusque in navim ob multitudinem hominum demersam periit aquis haustus, agnitus postea ex aurea lorica. Cæsar verò victoria à Alexandria positus Cleopatram, ejusque fratrem natu minorem, quamquam adhuc puerum, Reges constituit, ne Ægyptii solius feminae Imperio addicti denuò tumultuarentur.

Hircanus à
Cæsare confirmatur &
Antipater Judææ Procurator constituitur, c. 15.

Hiscæ rebus novem mensium spatio in Ægypto peractis classe devectus in Syriam magnos honores contulit tum in Hircanum, cui confirmavit Pontificatum, tum in Antipatrum, quem non solum civitate Romana, & Dynastia donavit; sed etiam Judææ Procuratorem sub Præside Syriæ declaravit; quibus ille ad Judææ Regnum suis viam paravit. demum etiam Ierosolymæ muros à Pompejo disiectos, restitui permisit. Hac occasione usus etiam Antigonus Cæsarem accessit, quæstusque est, Patrem suum, dum res ipsius ageret, veneno extinctum; fratrem verò jussu Pompeji esse securi percussum. Qua narratione poterat Cæsaris

ris erga se misericordiam commovere; sed quòd simul accusaret Hircanum & Antipatrum, charos Cæsari viros, causam suam nec meliorem fecit, nec eorum deteriorem.

Cæsare è Syria contra Pharnacem, qui concessò à Romanis Regno prope Pontum non contentus, durante bello civili Armeniam minorem, & Cappadociam incurfare cœpit, profectò Antipater ante omnia incenia Jerosolymæ reparavit. tum obeundo Provinciam novarum rerum cupidos compescuit, tum minis agens, tum consiliis; fore enim, ut, si Hircano Principe contenti sint, feliciter degant: sin novas tibi spes & lucra ex rebus turbatis polliceantur, habituros tum Cæsarem tum Romanos acerbos hostes; cùmque omnia possit apud Hircanum, hujus ignavia abusus Phataëlem è filiis suis natu majorem Jerosolymis, & circumpositæ Regioni Ducem præposuit; Herodem verò secundo genitum Galilææ. Ipse Antipater non ut Procurator, sed Regis instar à tota Judæorum gente colebatur.

Cæsar interim post Pharnacem in ordinem redactum ex Asia trajecit in Africam; In quam utpote Cæsari parùm amicam, plerique Pompejò devictò belli renovandi causa erant profecti. Quos cùm unà cum Rege Juba ingenti prælio cæsis quinquaginta millibus attrivisset, Romam denique reversus de Ægypto, Pharnace & Juba triumphavit, Senatùmque ac populum metu suspensos non solum multa verborum lenitate consolatus est, sed & muneribus, certaminibus, spectaculis, epulisque recreavit. Inde ad anni Romani castigationem conversus est; quo nihil ex omnibus Cæsaris actis præstantius, aut immortalis nominis fama dignius extitit: adhibitòque Sosigene, & aliis Mathematicarum artium consuleis, annum ad eam, qua Christianus orbis hodie utitur, formam redegit, annum ad solis cursum accomodando, ut trecentorum sexaginta quinque dierum esset, & unus dies quarto quoque anno intercalaretur. Antea erat res valde indigesta, &, ut scribit Suetonius, vitio Pontificum per intercalandi licentiam ita turbata, ut neque messium feriæ æstati, neque vindemiarum autumno competerent. Anni quippe ratio sexaginta septem omnino dies à legitimo loco digressa erat, solstitiumque æstivum à fine Junii usque ad initium Septembris defluerat; quo factum est, ut annus præcedens haberet dies quadringentos quadraginta quinque, atque ob id annus confusionis vulgò

Hircanus
omnia per
Antipatrum
agit. c. 16.

Cæsar factos
corrigit.
Plinius l. 18.
c. 25.

gò diceretur. Itaque hic est primus annus Julianus; cœpitque ad solis cursum compositus à Calendis Januariis rectâ, æquabiliterque deinceps procedere.

Cæsar in Senatu occiditur.

At Pompeji filii contra Cæsarem adhuc Hispaniam tenebant. Itaque ut civili bello ultimum demum finem imponeret, Cæsar in Hispaniam profectus est, magnisque itineribus Saguntum pervenit. Postquam levioribus aliquot præliis variâ fortunâ certatum, denique ad decretoriam pugnam ventum est, in qua Pompeiani victi Cæsari plenam victoriam totâque Hispaniam reliquerunt. Ita bellis omnibus civilibus confectis Romanam reversus à Romanis Pater patriæ, & vitato Regis nomine apud Romanos iude à Tarquinio odioso, Imperator novo quodam modo acclamatus est, sed mox extra vivos amandandus. Nam licet Cæsar potestate, quam non tam Senatus ipsi dederat, quam ipse sibi comparaverat, modestè uteretur; cum tamen nihil præter nomen Regis ac diadema ipsi deesset, quod ipsum non levibus indiciis ambire videbatur, non pauci è Senatu desiderio avitæ libertatis in eum conjurârunt; quos inter primi fuerunt Cassius & Brutus Cæsari alias in paucis familiaris. Itaque Idibus Martii dum Senatum ingressus in sella consideret, conjurati ultra sexaginta eum adorti pugionibus ad Pompeji statuam revolutum certatim confecere.

*Judæa affligitur exacti-
onibus.
Jof. l. i. de bello c. 9.*

Non reliquit Julius Cæsar alium filium, quàm Privignum Octavianum, quem tamen in familiam, noménque adoptârat, & hæredem scripserat. Hic Octavianus Cæsar, cum intellecta Patris morte ex Græcia, ubi Juvenis novendecim annorum studiorum causa fuerat, in Italiam venisset, magnus ad eum factus est amicorum Cæsaris, militumque concursus. Urbem deinde ingressus Ciceronis operâ Senatui valde commendatus est. Non diu post Consul invito licet Senatu factus cum Lepido & Antonio, qui fuerat Collega Julii Cæsaris, & Magister Equitum, consilia confert de constituenda Republica, deque tollendis, aut proscribendis tum Julii Cæsaris percussoribus, tum suis quoque inimicis, factæque sunt cædes & proscriptiones multorum clarissimorum Virorum, Equitum Romanorum, ac Senatorum, inter quos etiam Cicero Antonii jussu interiit. Relicto deinde Romæ Lepido Triumviro ac Consule Cæsar & Antonius cum copiis navigârunt in Orientem contra Brutum & Cassium præcipuos

puos publicæ libertatis assertores, & necis Julii Cæsaris authores. Brutus Macedoniam Romanam Provinciam administrabat; Cassius Syriæ Præses erat, qui in hoc rerum Romanarum tumultu gravia tributa exegit, & maximè Judæam afflixit imperatis plus quàm septingentis argenti talentis; quorum cum magnam partem Herodes ex Galilæa attulisset, maximam apud Cassium gratiam inivit; obtinuitque, ut juberet interfici Malichum magnæ apud Judæos autoritatis virum; qui, cum nuper apud Hircanum cum Antipatro Patre Herodis epularetur, corrupto Pinæerna cum veneno necaverat.

Cassius accepto per amicos Romæ nuntiò, Brutum primum bello petendum, Labienum ad Parthorum Regem misit, ut inde quoque auxilia evocaret. Ipse verò cum suis copiis è Syria in Macedoniam contendit, ut se cum Bruto conjungeret, qui Philippis castra habebat. Cassius & Brutus sub signis numerarunt octoginta peditum millia, duodecim millia equitum. Cæsar & Antonius tredecim millia equitum, peditum aliquanto plures quam Cassius & Brutus. Commisso prælio par quidem numerus utrinque ac universim centum quinquaginta millia Civium Romanorum cecidère, victoria tamen penès Cæsarem & Antonium stetit. Brutus à suis desertus servo se occidendum dedit: Cassius voluntaria cæde se ipsum interfecit. Quorum duorum clarissimorum virorum interitu simul Romanorum libertas omnino prostrata est. Nam confecto Philippensi bello Cæsar & Antonius Imperium Romanum inter se diviserunt nulla neque Senatûs neque populi Romani autoritate, ac ne Co legæ quidem Lepidi expectato consensu, ut orientales Provinciæ Antonio cederent, Cæsari occidentales. Post peracta deinde pro victoria sacrificia, laudatosque & præmiis donatos milites Cæsar cum parte exercitûs Italiam repetiit; Antonius cum altera parte in Asiam, atque etiam in Syriam venit; Unde profectus in Ægyptum apud Cleopatram Reginam, quæ interea, ut sola regnaret, fratrem suum veneno sustulerat, hyemavit, eamque consuetudinem cum ipsa contraxit, quæ utrique perniciem, Ægypto attulit servitutem. In hoc itinere dum Antonius Asiam ac Syriam transit, Hircanus Pontifex Legationem publico gentis Judææ nomine ad eum misit cum munere aureæ coronæ. Nec omisit

Hircanus ad
M. Antonium
Legatos
mittit.
Josl. 14. c. 22.

Sacra Veterum Temp. Histor.

00

He-

Herodes eundem sibi quoque contra adversarios, ex Judæis Primates, pecuniis conciliare.

Antigonus
Aristobuli fi-
lius Dux &
Pontifex sit.
c. 23.

Labienus interim apud Parthorum Regem auxilia pro Cassio & Bruto urgebat. Nuntiata verò nunc eorum clade, quòd nullam à Victoribus veniam sibi speraret, ejurato Romano nomine apud Parthos vivere decrevit, Parthisque author fuit, ut Syriam Romanis eriperent, eique bello se Ducem obtulit. Persuasus Rex ei suum Pacorum filium cum magnis copiis committit; quorum Labienus præsidia ab Antonio in Syria relicta facile deditio accepit; occupatæque Apamea & Antiochia tota Syria potitus est excepta Tyro, quam Parthi neque vi, quòd classe carerent, neque suasionem à Romanis abducere potuerunt. Antigonus hac occasione utendum ratus Pacoro mille talenta promittit, si Regnum Judææ in se transferret, Phasaëlum, & Herodem alienigenas & Romanis addictos interficeret. Igitur Pacorus in Palæstinam progressus Hircanum Pontificatu exiit, Antigonum Regem Judææ renuntiat; & ne Hircanus populi favore in pristinam restitueretur dignitatem, mutilatis auribus eum abduxit, uti & Phasaëlum Herodis fratrem; qui autem vinculorum impatiens capite ad saxum illiso mox vitam finiit. Herodes fugâ elapsus primò in Arabiam, inde in Ægyptum, denique Romanam ad Antonium & Cæsarem confugit.

Ab A. 3958.

Antigonus, Dux & Pontifex Judæorum.

Herodes Antipatri filius
Romæ Rex
Judææ nominatur. 3961.
c. 26.

Herodes cum Antonio omnia narrasset, quæ cum fratre atque Hircano à Parthis & Antigono passus esset, commiseratione commotus Antonius magis adhuc quàm antea Herodi favere cœpit; eidemque etiam Cæsarem propensum reddidit propter Antipatrum Patrem, & pecuniæ vim ingentem, quam pollicebatur. Itaque convocato Senatu cum docuisset Antonius conducere ad bellum Parthicum, quod parabatur, Herodem in Judæa regnare, Antigonus hostis est declaratus; Herodi verò Regis nomen præter spem omnium suffragiis delatum est. Dimisso deinde Senatu Antonius & Cæsar medium habentes Herodem exiverunt, Consulibus, cæterisque Magistratibus sequentibus, ac in Capitolium deducuntibus; ubi post sacra ibi facta novus Rex ab